

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 197/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, као чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене ОШ „ББ“ из ..., коју заступа директор ВВ, ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1289/2019 од 04.06.2019. године, у седници већа одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1289/2019 од 04.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1289/2019 од 04.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 341/2018 од 24.12.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се тужена обавезе да на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, тужиљи исплати појединачне годишње износе ближе назначене у изреци, за период од 2015. године до 2017. године, са законском затезном каматом од 1.07.2017. године до исплате, како је наведено у ставу првом изреке, као и да на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од септембра месеца 2014. године, закључно са јулом месецом 2017. године, исплати тужиљи месечне износе, ближе назначене у ставу првом изреке пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев, којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да са тужиљом закључи анекс уговора о раду, којим се тужиљи признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.409,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1289/2019 од 04.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке. Наиме, предмет спора у овом случају је потраживање накнаде регреса за годишњи одмор и за исхрану у току рада. Нижестепени судови су такав тужбени захтев одбили нашавши да је тужилци исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр 34/2001...21/2016) и праксом овог суда.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима у којима вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде поднета је 28.05.2018. године и преиначена дана 14.11.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 450.978,15 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 118,3392 динара), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиље недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**